

Arrest

nr. 103 472 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) en waarbij geweigerd wordt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. K. B. diende op 29 maart 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 26 maart 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Aangezien de vader van K. B. die haar initieel begeleidde terugkeerde naar Polen alwaar hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend werd op 29 maart 2011 een voogd aangesteld voor K. B. door de federale overheidsdienst Justitie.

1.3. Op 20 juni 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, gelet op artikel 6 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te

bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Poolse autoriteiten om de terugname van K. B.

1.4. De Poolse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in bij schrijven van 27 juli 2011. Aan dit schrijven werd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen verder gevolg gegeven, waardoor de asielaanvraag van K. B. alsnog in België diende te worden behandeld.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 mei 2012, in antwoord op de asielaanvraag van K. B., de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Via een op 30 november 2012 gedateerd schrijven diende de voogd van K. B. een aanvraag in om deze minderjarige in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 januari 2013 de beslissing waarbij geweigerd werd om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen en waarbij aan de voogd van K. B. een bevel tot terugbrenging werd gegeven. Deze beslissing, die verzoeker op 4 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer [V. J.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de persoon die verklaart te heten [B. K.],

[...], van nationaliteit Rusland (Federatie van) (te zijn),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

X Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

In eerste instantie dient vermeld te worden dat er in het verleden reeds beslissingen werden genomen aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene werd samen met haar vader en haar minderjarige zus [D.] [...] naar België [gebracht]. Hun vader liet hen achter bij de grootmoeder [...] en keerde daarna terug naar Polen. Op 29/03/2011 diende betrokkene samen met haar zus een asielaanvraag in. Op 16/06/2011 werd zij gehoord in het kader van een terugnameverzoek aan Polen waarbij de Poolse autoriteiten zich akkoord verklaarden met een overname van betrokkene en haar zus, dd. 27/07/2011. Gezien de termijn van het overname-akkoord verstreken was, werd de asielaanvraag alsnog door België behandeld. Ze verklaarde dat ze op heel jonge leeftijd vertrok uit Tsjetsjenië met haar ouders en de rest van het gezin. Ze stelde echter geen idee te hebben waarom ze Tsjetsjenië hebben verlaten. De familie ging naar Polen, waar ze allen de subsidiaire beschermingsstatus kregen. In Polen hadden ze het echter niet gemakkelijk. Haar beide ouders hadden namelijk ernstige medische problemen en konden niet langer voor hen zorgen. Op school werd betrokkene bovendien gepest. Daarom werd besloten dat ze samen met haar zus naar België zou komen bij hun grootmoeder.

De asielaanvraag werd negatief beslist. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft op 22/05/2012 de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. De aangehaalde motieven werden verworpen. Er werd echter geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 30/11/2012 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8/10/1981 werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 11/12/2012.

Tijdens dit verhoor verklaarde betrokkene dat haar moeder borstkanker heeft. Ze is heel zwak en ligt altijd in bed. Ze mag geen zware dingen dragen. Haarvader heeft een auto-ongeval gehad. Hij heeft een voetganger aangereden en de man is overleden. Hij werd veroordeeld en opgesloten in de gevangenis. Hij had een gebroken been en had verwondingen aan zijn buik. Zijn been is nog niet helemaal genezen. Hij kan stappen maar heeft veel problemen en is vaak bedlegerig. Betrokkene stelde dat ze graag in België wil blijven en de nodige verblijfsdocumenten wil bekomen. Ze wil graag verder naar school gaan en bij haar grootmoeder blijven wonen. In Polen is ze gevallen en heeft een aantal tanden die gebroken zijn. Ook dit wil ze graag laten in orde brengen.

De voogd voegt bij zijn aanvraag/tijdens het gehoor volgende documenten toe: een brief dd. 08/06/2011 van de moeder waarbij zij de zorg voor betrokkene en haar zus toevertrouwt aan de grootmoeder gezien zij stelt zelf niet voor de kinderen te kunnen zorgen omdat ze kanker heeft en dat haar man omwille van cultureel gebonden redenen dit evenmin kan, a[ls]ook medische attesten aangaande de toestand van de moeder.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde problemen in Rusland/Polen reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asiel instanties. Er werden bij de aanvraag voor de toepassing van de Wet van 15/12/1980 geen nieuwe elementen aangehaald. De documenten die eveneens voorgelegd werden bij de aanvraag overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 werden in het verleden reeds onderzocht en niet in overweging genomen.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten haar familiale context in Polen, alwaar zij de status van subsidiaire bescherming verkregen heeft en aldus legaal verblijft heeft.

Overwegende dat de aangehaalde problemen in Rusland/Polen reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asiel instantie. Dezelfde verklaringen worden opnieuw afgelegd en er worden geen nieuwe elementen toegevoegd.

Daarnaast, het algemeen principe stelt dat het in het belang is van het kind te verblijven bij zijn ouders, tenzij anders bewezen. Niets laat toe dit principe in twijfel te trekken. Er is immers op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig in Polen bij de ouders. Zij wonen en leven er; betrokkene kan regelmatig contact met hen opnemen via skype en per telefoon. De vernoemde redenen waarom zij niet zouden kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene, zijn niet van die aard dat zij een noodzakelijk verblijf in België als enige duurzame oplossing voorop stellen. Rekening houdend met de actuele informatie waarover wij beschikken zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat de moeder en/of de vader van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene alsook haar zus naar hun bescheiden vermogen op te vangen zoals dit in het verleden gebeurde. Overigens staan zij op heden wel nog steeds in voor de zorg en opvang van de broer van betrokkene. De brief van 08/06/2011 die wordt overgemaakt waarin zij stelt dat zij noch haar man kunnen instaan voor de opvang van de kinderen, is geen ernstig en objectief bewijs en dit betreft slechts een document op aanvraag. Uit de twee Poolse documenten van 29/06/2012 die door de voogd worden voorgelegd aangaande de situatie van de medische toestand van de moeder, blijkt het feit dat de moeder ziek is en zij adequate medische zorgen en opvolging nodig heeft. Dit gegeven wordt door onze dienst niet ontkend maar dit bewijst op zich niet dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om in te staan voor de zorg van betrokkene(en haar zus). Meer nog, uit het Poolse document van 16/02/2011 (uittreksel uit de Law of 27 august 1997 on Vocational and Social Rehabilitation and Employment of Disabled Persons), ons eveneens overgemaakt door de voogd, staat te lezen onder: Aanbevel[...].ingen betreffende punt 8/noodzaak van een continue deelname op dagelijkse basis in de zorg van het kind tijdens haar herstel, rehabilitatie en educatie - NIET VAN TOEPASSING.

Er is geen enkele instantie of organisatie aldaar die gesteld heeft dat betrokkene in haar belang diende gescheiden te worden van haar ouders(artikel 9 IVRK). Het wordt ook op geen enkel ogenblik bewezen door de verzoekende partij dat men in eerste instantie hulp/bijstand zou hebben gezocht in Polen en dat deze in geen geval werd verkregen. Indien de ouders niet in staat zouden zijn om in de opvang van de kinderen te voorzien dienen zij desgevallend bijstand te vragen aan de bevoegde autoriteiten en

instanties in Polen gezien Polen hiervoor als verantwoordelijk dient beschouwd te worden gelet op hun statuut aldaar.

De Poolse autoriteiten verklaarden zich inderdaad eerder al akkoord met een aanvraag tot overname. Dat de asielaanvraag uiteindelijk door België alsnog behandeld werd, is niet omwille van humanitaire redenen, maar enkel omdat de termijn van het akkoord verstreken was alvorens alle info bekomen kon worden. Eveneens is gebleken uit een informatieaanvraag op basis van artikel 21 van de Dublinverordening via de Poolse autoriteiten dat de ouders een sociaal appartement toegewezen kregen. De moeder van de kinderen krijgt chemotherapie. De vader werd veroordeeld wegens het veroorzaken van een ongeval, maar heeft in tegenstelling tot wat de familie beweert nooit in de gevangenis gezeten. Hij staat onder toezicht van een voogd en werkt als mecanicien.

Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen door haar grootmoeder en zij over een uitgebreid netwerk van familie beschikt in België, geven haar niet automatisch recht op verblijf. Immers, boven vernoemde bepalingen van de wet van 15/12/1980 voorzien niet in een recht op verblijf m.o.o. een familiehereniging. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980. Evenmin kan men stellen dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België betreft gezien betrokkene een adequate verzorging van haar gebit wenst.

Het feit dat de grootmoeder en halfzussen erkend zijn als vluchteling is geen afdoend argument voor de afgifte van verblijfsdocumenten voor de kinderen. De grootmoeder en halfzussen bekwamen dit statuut naar aanleiding van problemen die zij hadden in Tsjetsjenië, waarvoor betrokkene alsook haar zus overigens met hun ouders subsidiaire bescherming verkregen in Polen.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer van betrokkene (en haar zus) naar Polen voorop alwaar zij kan herenigd worden met haar ouders en broer en alwaar zij beschikt over een legaal verblijf.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 61/14, 61/17 en 61/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De situatie van verzoekster en haar zus is eigenlijk complexer dan het aangekaart in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het algemeen principe, vermeld in de bestreden beslissing stelt inderdaad dat het in het belang is van het kind te verblijven bij zijn ouders, tenzij anders bewezen.

Het is in casu toch anders moet worden beoordeeld gelet op de concrete situatie van verzoekster, haar zus [D.] en de ouders.

De beslissing is duidelijk genomen zonder inachtneming van het algemeen beginsel van het primeren van het belang van het kind.

Het beginsel staat verwoord in artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake rechten van het Kind en heeft directe werking in de Belgische rechtsorde.

Verzoekster die samen met haar zus bij haar grootmoeder in België verblijft is van mening dat het centrum van haar belangen in België is en dat het verblijf in België een duurzame oplossing voor haar uitmaakt.

De door de DVZ vermelde mogelijkheid van opvang en verzorging bij de ouders in Polen bestaat echter in deze concrete situatie alleen maar theoretisch.

De ouders zijn inderdaad in het leven, maar de moeder heeft kanker en de familieleden vrezen dat zij kan binnenkort overleden, maar de vader sla[a]pt bij vrienden, werkt niet en participeert niet in het gezinsleven.

Het feit dat de vader zelf de kinderen (verzoekster en haar zus [D.]) naar hun grootmoeder [T. T.] heeft toegebracht betekent dat hijzelf geen mogelijkheid meer ziet om over de meisjes te zorgen. Dat is helemaal niet normaal dat de vader kinderen naar grootmoeder brengt, maar dat betekent in die concrete situatie dat noch hijzelf noch de moeder meer over de kinderen kan zorgen.

De zussen reeds vroeger in Tsjetsjenië meestal bij de grootmoeder verbleven en hebben bijzondere affectieve banden met de grootmoeder.

De 12-j[arige] broer van verzoekster had reeds vroeger zeer sterke affectieve banden met de moeder en hij helpt bovendien aan de moeder en zorgt voor haar omdat de vader het niet meer doet.

De bestreden beslissing stelt bovendien het volgende:

“Indien de ouders niet in staat zouden zijn om in de opvang van de kinderen te voorzien dienen zij desgevallend bijstand te vragen aan de bevoegde autoriteiten en instanties in Polen gezien Polen hiervoor als verantwoordelijk dient beschouwd te worden gelet op hun statuut aldaar.”

Verzoekster is toch van mening dat haar verblijf bij de grootmoeder in België met welke zij sterke affectieve banden heeft is in elk geval veel betere oplossing dan een verblijf in een weeshuis in Polen!

Het gaat bijgevolg over [een] verkeerde interpretatie van het algemeen beginsel van het hoger belang van het [kind] verwoord in artikel 3.1 van het IVRK die directe werking heeft in Belgische rechtsorde.

Behalve vader en moeder die over haar niet kunnen zorgen, heeft verzoekster in Polen geen andere familieleden, wel de grootmoeder in België die het wel kan doen!

Het is derhalve zeer reëel risico dat verzoekster in Polen naar weeshuis zou moeten.

Het weze derhalve duidelijk dat verzoekster in Polen geen gepaste opvoeding en zorg zou hebben geen toegang hebben wat een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit zodoende schendt het bevel tot terugbrenging dat werd aangeleverd aan verzoekster artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 3 EVRM juncto artikel 3.1 van het IVRK.”

3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft dat de niet-begeleide minderjarige vreemdeling waarover hij de voogdij heeft verkiest in België te blijven bij haar grootmoeder met wie zij stelt sterke affectieve banden te hebben en dat een terugkeer naar Polen, het land waar haar ouders verblijven, niet aangewezen is. Hij laat verstaan de situatie van K. B. anders te appreciëren dan verweerder, maar toont

met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder door te duiden dat de duurzame oplossing voor K. B. erin bestaat dat zij herenigd wordt met haar in Polen verblijvende ouders en broer, door op basis van deze vaststelling te besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet dient te worden ingewilligd en door over te gaan tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging de artikelen 61/14, 61/17 en 61/18 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. In dit verband moet erop worden gewezen dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een duurzame oplossing kan bestaan in een gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag in het land waar de ouders zich legaal bevinden en dat artikel 61/17 van dezelfde wet expliciet stelt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het bepalen van een duurzame oplossing “*voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin*” moet geven. Verweerder kon, overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet, na ingevolge een individueel onderzoek van de situatie van K. B. en de vaststelling dat de terugkeer naar Polen de verkiesbare duurzame oplossing is, dan ook de beslissing nemen om over te gaan tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoeker.

Verzoeker zet uiteen dat de vader van K. B. niet actief participeert aan het gezinsleven, dat hij niet werkt en dat hij verkoos zijn minderjarige dochter naar haar grootmoeder in België te brengen. Los van het feit dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de vader van K. B. wel werkt in Polen moet worden gesteld dat de bewering dat deze persoon zijn rol als vader niet ten volle zou opnemen ten aanzien van zijn dochter en haar bij een familielid onderbracht niet impliceert dat het standpunt van verweerder dat de duurzame oplossing voor K. B. bestaat in een hereniging met de leden van het kerngezin in Polen niet correct is of dat dit standpunt kennelijk onredelijk is.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan tevens worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat de moeder van K. B. medische problemen heeft. Er wordt immers toegelicht dat er geen gegevens zijn die aantonen dat de medische situatie van de moeder van K. B. haar verhindert haar rol als ouder te spelen en dat de ouders van K. B. nog instaan voor de zorg en opvang van haar jongere broer en dat geen enkele instantie in Polen heeft geoordeeld dat het in het belang van K. B. is dat zij wordt gescheiden van haar ouders. De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat ook de grootmoeder die K. B. heden opvangt medische problemen heeft.

Verzoeker stelt dat een verblijf van K. B. bij haar grootmoeder in België een betere optie is dan een verblijf in een weeshuis in Polen. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat wanneer K. B. terugkeert naar Polen zij in een weeshuis zal dienen te worden opgevangen. Het is immers niet betwist dat de ouders van K. B. nog in leven zijn, dat zij beschikken over een sociaal appartement en dat haar vader is tewerkgesteld. De bemerking van verweerder dat indien de ouders van K. B. toch problemen zouden hebben met de opvang van hun kinderen, zij steeds bijstand kunnen vragen aan de bevoegde autoriteiten en instanties kan ook niet worden gelezen als zou verweerder van oordeel zijn dat K. B. kan worden ondergebracht in een weeshuis. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de enige gezinsondersteunende maatregel die door de bevoegde autoriteiten in Polen kan worden geboden de plaatsing van een minderjarige in een weeshuis is.

De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te besluiten dat K. B., al dan niet met bijstand van de bevoegde Poolse autoriteiten, geen gepaste opvoeding en verzorging zal kunnen genieten en dat haar fysieke integriteit in Polen in het gedrang zal komen.

Een schending van de artikelen 61/14, 61/17 en 61/18 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verweerder de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en dat hij alle dienstige gegevens bij het nemen van deze beslissing heeft betrokken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur, blijkt niet.

3.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde

wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker daarenboven niet in redelijkheid voorhouden dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de belangen van K. B. en dat deze niet diens eerste overweging vormden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK